

[Indenrigsministeren.]

har jo ogsaa Hospitaler, hvor der arbejdes under en religiøs Opfattelse af anden Art end den, det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt nævnte, og min Bemærkning gælder selvfølgelig alle de Hospitaler, der i denne Forbindelse kommer i Betragtning.

Jeg maa maaske endnu sige til det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit, at det ærede Medlem fremkom med en lidt ejendommelig Bemærkning, som jeg kunde ønske en nærmere Forklaring paa for at faa at vide, hvad der egentlig var Meningen. Det ærede Medlem sagde, at hun var lykkelig over at se, at jeg, skønt jeg tilhørte det radikale Parti, dog havde været saa gammeldags, at jeg her havde indsat en Bestemmelse om, at de paagældende skal have ført en hæderlig og sædelig Vandel.

Det er ikke mig bekendt, at det ærede Medlem repræsenterer en højere Moral eller bedre Vandel end Gennemsnittet indenfor mit Parti, og jeg vil i øvrigt i denne Forbindelse gerne sige, at for mig — og jeg haaber, det gælder mit Parti i det hele — er det ikke saa afgørende, om den paagældendes Moral er gammeldags, som om den er sand.

Den Bestemmelse, der her staar i Lovforslaget, kunde for saa vidt lige saa godt ikke have staaet der, for den er selvfølgelig. Man maa ikke tro — og jeg beklager, hvis nogen her tror det —, at Sygeplejerskestandens Moral kan fremmes gennem Lovfæstelse. Nej, det lader sig ikke gøre, og efter den Omtale — jeg kunde næsten sige i mine Øren vamløse Omtale —, som det ærede Medlem gav denne Bestemmelse, vilde jeg ærligt talt have ønsket, at jeg ikke havde indsat Bestemmelsen.

Jeg er imidlertid glad for, at Behandlingen af dette Lovforslag i Dag giver, saa vidt jeg forstaaer, Udtryk for, at det ikke vil være muligt denne Gang at drukne dette Lovforslag i Velvillie af den Art, som her er udvist af det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit. Jeg vil gerne særlig takke den ærede Ordfører for det ene af Oppositionspartierne, det ærede Medlem Frk. Gerda Mundt, fordi hun ikke blot havde Velvillien paa Tungen, men virkelig ogsaa — det forstod jeg paa hendes Tale her — havde trængt ind i Sagen og forstaaet det Spørgsmaal, her foreligger.

Hermed skal jeg endnu en Gang udtale Haabet om, at dette Lovforslag maa kunne gennemføres snart og komme til at bidrage til en yderligere Højnelse af den Sygeplejerskestand, som i saa høj Grad er højnset gennem det sidste Slægtleds Arbejde fra

Standens egen Side, at det stadig maa ske til uhyre Gavn for Befolkningen.

Helga Larsen: Ogsaa jeg var meget forbavset over at høre det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmits Udtalelser. Efter den store Velvillie, som kom til Orde i Begyndelsen af hendes Tale, syntes det jo at skulle gaa glat og let med, at Sygeplejerskerne skulde faa deres store Ønske opfyldt: at blive autoriserede. Det ærede Medlem talte om det varme og forstaaende Hjerte, som Sygeplejerskerne har. Jeg vilde ønske, at det ærede Medlem havde det varmt og forstaaende Hjerte overfor Sygeplejerskernes Krav, for jeg synes, at det er et Retfærdighedskrav, som nu bør ske Fyldest fra vor Side.

Det ærede Medlem sagde, at de 3 Aars praktiske Uddannelse paa de store Hospitaler kunde hun saa udmærket godt forstaa, men at det Lærebrev eller Diplom, som Sygeplejerskerne ønsker skal afgives af Sundhedsstyrelsen, kunde hun ikke forstaa. Jeg synes, det kan være ligegyldigt, om det er Sundhedsstyrelsen, der afgiver det Lærebrev, eller det Hospital, hvor den vedkommende har lært. Det er ikke saa nemt for Hospitalet at afgive et saadant Lærebrev, for det sker jo meget ofte, at de unge Kvinder skifter fra Hospital til Hospital, at deres Uddannelse slet ikke foregaar paa eet Sted, men paa 3—4—5 forskellige Steder. Jeg synes da, det er meget naturligt, at det er Sundhedsstyrelsen, der afgør, om de Attester, vedkommende Elev kommer med, er fyldestgørende, saaledes at hun kan blive autoriseret.

Hvad det ærede Medlem sagde om, at man havde overgivet sig til et Mandsstyre, og at det var dyrt betalt, kan jeg slet ikke forstaa, for om det er Mænd eller Kvinder, der skal afgøre ens Kompetence og ens Ret til at faa Lærebrev, kan dog ikke have noget med Sagen at gøre.

Det ærede Medlem sagde endvidere, at denne Lov vilde forstyrre et smukt og harmonisk Samarbejde. Det kan jeg heller ikke indse, thi dette Krav kommer jo fra Sygeplejerskerne selv; det er ikke os her i Rigsdagen, der vil forstyrre et harmonisk og smukt Samarbejde, det er Sygeplejerskerne selv, baade Sygeplejerskerne paa de store Hospitaler, som Staten og Kommunen har, og i øvrigt ogsaa Centralstyrelsen for Hjemmesygeplejerskerne, der anmoder om at faa dette Krav gennemført. Det maa altsaa være Sygeplejerskerne selv, der ønsker, at alle de, der giver sig af med Sygepleje, ogsaa Menighedssygeplejersker, skal være